

и челик („Париски уговор”) који је ступио на снагу 1952. године, са роком важења од 50 година. Овим уговором државе оснивачи су се споразумеле да као равноправни партнери воде заједничку и усклађену политику у важној области производње и трговине угљем и челиком. С тим циљем, као институције/органа међународне организације коју су основали, образовали су Високу службу, Савет (министара), Заједничку скупштину и Суд. Према овом уговору, одлуке Високе службе биле су обавезујуће за све државе чланице заједнице, што су и прве карактеристике наднационалног у надлежности једне европске организације.

6.2. Уговори о оснивању Европске економске заједнице и Европске заједнице за атомску енергију.

Следећи корак ка даљој европској интеграцији било је закључивање Уговора о оснивању Европске економске заједнице и Уговора о оснивању Европске заједнице за атомску енергију (*Euroatom*) 1957. године у Риму, („Римски уговори”). Ове уговоре је такође закључило шест држава чланица претходно основане заједнице, а ступили су на снагу 1958. године. Првенствени циљ закључивања Уговора о оснивању Европске економске заједнице било је формирање и уређење заједничког тржишта, заједничке царине, заједничке трговинске политике и заједничке пољопривредне политике. Европска економска заједница (даље: ЕЕЗ) заснивала се на четири слободе: протока робе, услуга, капитала и људи. Институције нове заједнице су конципиране слично претходно основаним заједницама, с тим што је, уместо Високе службе, основана Комисија у чијем је делокругу било предлагање и реализација заједничке политике. Првенствена сврха закључивања Уговора о оснивању Европске заједнице за атомску енергију било је утврђивање циљева развоја истраживања нуклеарне енергије и њене употребе у цивилне сврхе од стране земаља чланица заједнице, а такође су и овим уговором утврђене одговарајуће институције заједнице.

6.3. Уговор о спајању и јединствен европски акт.

Уговором о спајању, који је ратификован 1965. године а ступио је на снагу 1967. године, образоване су заједничке институције: једна Комисија и један Савет (министара) за све три европске заједнице – за Европску заједницу за угљ и челик, ЕЕЗ и Европску заједницу за атомску енергију. Почетком 1986. године државе чланице заједница су потписале Јединствен европски акт, који је ступио на снагу средином исте године. Овим актом иницирана је европска монетарна и политичка унија и развој слободног унутрашњег тржишта, регулисана спољнополитичка сарадња држава чланица, проширена искључива надлежност ЕЕЗ на области као што су заштита животне средине, истраживачка, технолошка и регионална политика и извршене значајне институционалне промене (већи утицај у одлучивању Европског парламента и увођење квалификоване већине као преовлађујуће у начину одлучивања Савета министара).

6.4. Уговор о оснивању Европске уније.

Почетком 1992. године потписан је Уговор о оснивању Европске уније („Уговор о Европској унији” или „Уговор из Мастрихта”, по граду у Холандији у коме је закључен), који је ступио на снагу крајем 1993. године. Овај уговор садржи заједничке одредбе којима се мења Уговор о оснивању ЕЕЗ (с тим што је Уговор о оснивању ЕЕЗ, у складу са промењеним циљевима, преименован у Уговор о оснивању Европске заједнице), одредбе којима се мења Уговор о оснивању Европске заједнице за угљ и челик, одредбе којима се мења Уговор о оснивању Европске заједнице за атомску енергију, одредбе о заједничкој спољној и безбедносној политици, одредбе о полицијској и правосудној сарадњи у кривичним стварима, одредбе о ближој сарадњи и завршне одредбе. Уговором о ЕУ успоставља се јединствено – унутрашње тржиште, економска и монетарна унија и, у вези с тим, утврђује искључива надлежност ЕУ у низу значајних области –